

Joan Vatssek

Cuộc so tài

Biên dịch: Kim Lương



Phần 1

(The Duel)

Khi Janine ngừng nói, một đôi khi như lúc này, thì hình như cô cũng ngưng thở luôn, như thể để lắng nghe. Sự yên lặng lọt vào qua những bức tường của ngôi nhà cũ kỹ ở Virginia và tự nó nén chặt vào giữa những bức tường.

- Em có tin chắc rằng nơi này không quá cô quạnh đối với em không?

Laurence lại hỏi nữa.

- Em rất thoải mái, thực sự là em rất thoải mái - Janine nói với một nụ cười thoáng qua. Chớ bận tâm nữa, mọi sự đều tốt đẹp. Hơn nữa - cô nói thêm một cách hợp lý - chúng ta đã phải tới nơi đây. Không còn chỗ nào khác để đi nữa, còn nơi nào đâu, khi mà chúng ta đã tiêu sạch mọi đồng tiền vì em? Em muốn nói là còn nơi nào nữa hờ anh yêu quý?

- Không còn - Laurence đồng ý sau một lúc yên lặng ngắn. Nhưng anh đã quên là nó hiu quạnh đến thế nào. Nếu em nghĩ...

- Đẹp lắm. Đây là một ngôi nhà cổ tuyệt vời. Có lẽ em còn sẽ thử lại tay

nghề hội họa của em nữa.

Cô quay lại nhìn qua cửa sổ, những cánh tay nhỏ nhắn của cô tì lên ngưỡng cửa. Ô. Đó là một cái cửa sổ cao, có hình tròn trông giống như cái lỗ cửa ở thành tàu. Từ cửa sổ nhìn ra, chẳng có một thứ gì để thấy ngoài những cánh rừng trải dài ra liên tu bất tận lên các ngọn đồi về hướng Tây.

Sau một lát, miệng cô chúm lại, cô quay lại phía anh, mặt rạn rờ.

- Anh sẽ có rất nhiều ý tưởng ở đây - cô nói. Và em sẽ cố gắng để yên cho anh một mình khi anh viết lách. Thật vậy.

Cô thướt tha đi tới cái bàn của nhà bếp, nơi mà anh đang ngồi nghỉ. Trong khi anh tiếp tục mở các thùng đồ thì cô sửa soạn bữa ăn tối. Thức ăn được lấy ra từ các lon, hộp; nhưng cô dọn chúng trong những đồ sứ đẹp để được đặt trên khăn trải bàn bằng gấm đa-mát trắng. Trước hết cô đã mở thùng đồ và lau rửa các chén đĩa bằng sứ, trong lúc Laurence lấy ra những khăn trải giường và những cái mền để làm giường và dọn dẹp bếp núc cho ngăn nắp đầu ra đó.

Họ bị vây quanh bởi những cái thùng chưa khai trong phòng ăn, nhưng các món ăn ngon đều rực rỡ với màu tùng lam và màu vàng, và Janine thỉnh thoảng lại liếc nhìn chúng, lòng hả hê. Lúc nào cô cũng mang theo bên mình cái vẽ xa hoa này. Đó là một phần của con người cô, một phần của cái tinh hoa đã làm cho cô trở thành người phụ nữ độc nhất vô nhị và duyên dáng. Mắt cô đảo quanh căn phòng trần trụi, không trái thảm, và một cách ngăn ngại tới những căn phòng phía bên kia, trong đó những đồ đạc gia dụng của họ sẽ để lại những khoảng trống rỗng.

Cô tránh không nhìn vào khuôn cửa sổ vì bây giờ buổi hoàng hôn màu xanh đã rơi xuống thung lũng quanh hiu.

Ngôi nhà là tất cả những gì còn lại của cái sản nghiệp lâu đời ở Virginia. Nó được để lại cho Laurence ời cha anh, ông này đã bị phá sản từ một thế hệ

trước đây trong cách thức trưởng giả xa hoa với việc nuôi ngựa thuần chủng. Những sào đất bao quanh ngôi nhà đã được bán đi từ lâu rồi. Ngôi nhà và những khu đất quanh nó đã không thể bán được vì nó quá khuất nẻo. Do đó bây giờ, sau khi đã xa cách nó từ thời niên thiếu, anh đã trở về.

Bị che phủ một nửa trong đám cỏ dài đằng sau ngôi nhà, người ta còn có thể nhìn thấy những tàn tích của các chuồng ngựa và khu nhà của bọn nô lệ - những tảng đá nền nhà đổ xiêu vẹo và những cái hố bất ngờ.

Một con suối chảy qua mạn xa của cánh đồng, mà ta có thể băng qua trên một cái cầu ván tự tạo; và ở phía bờ bên kia của con suối là một nghĩa địa cổ xưa với những bia đá chìm sâu dưới đất một nửa và bị che lấp bởi cỏ dại. Ở bên kia những tấm mộ chí bị lãng quên, một khu rừng chằng chịt đã chiếm chỗ.

Trong cái yên lặng của buổi tối họ có thể nghe thấy tiếng róc rách của con suối lớn hơn là khi họ đang bận rộn khai các thùng đồ.

Trong một khoảng khắc, từ Janine, từ cái đầu nghiêng đi của cô và cái nhìn có vẻ lo lắng, mơ hồ của cô, Laurence nghe thấy những tiếng thềm thì có điềm bất tường của nước rì rào trên các tảng đá. Anh cũng cảm thấy sự sợ sệt lo lắng của cô về đám sương mù bốc lên từ con suối, điều mà anh đã quen thuộc từ thời thơ ấu, vốn là một phần của buổi tối mùa hè :

- Chúng ta sẽ rời khỏi nơi này ngay, khi mà chúng ta có được một ít tiền - anh hứa một cách dứt khoát vào giữa sự im lặng và sự nín thở của cô.

- Được lắm - Cô nói thầm thảo.

Sau đó, trên cái giường đồ sộ, cô nằm run rẩy bên cạnh anh.

- Lạnh hả? Anh hỏi. Nằm sát nữa lại đây.

- Em vẫn khỏe mà - cô chồm - chỉ buồn ngủ thôi. Ngủ ngon nhé, Laurence.

- Chúc ngủ ngon, em cưng của anh.

Cô ngắm ánh trăng đang oai vệ đi vào với những cái bóng dữ tợn ngang qua

căn phòng không có màn che và đổ xuống trên tấm khăn trải giường. Với một hơi thở hít vào hung bạo, cô lặn mình ra khỏi ánh trăng, quay về phía người chồng cô, với nỗi lo sợ dị đoan khi nhớ ra rằng ánh trăng không được chiếu lên giường ngủ của người ta.

- Em không thể ngủ được - cô nói thì thào một cách tuyệt vọng. Laurence ơi, hãy che cửa sổ lại, che cửa sổ lại. Hãy đuổi ánh trăng ra ngoài. Xin hãy đuổi ánh trăng ra ngoài.

Trong một khoảng khắc anh đã hoàn toàn thức tỉnh và đi ngang qua một nửa căn phòng. Anh máng cái áo dài của anh lên cái sào màn và nói với một giọng bình thường.

- Tốt hơn rồi chứ, Janine?

- Tốt hơn rồi - cô nói với vẻ thư giãn. Tốt hơn nhiều, nhiều lắm, anh yêu của em.

- Bây giờ em có thể ngủ được không? Em có cần dầu thơm không? Hoặc một thứ gì khác?

- Không, anh yêu mến - cô nói với một tiếng cười khẽ, khi mà cô lại được an toàn trong bóng tối. Hãy quay lại đây và để cho em lấy tay ôm choàng lấy anh, và cả hai chúng ta sẽ cùng bỏ mặc sự đời.

Cuộc so tài

Biên dịch: Kim Lương
Phần 2

Vào ngày cuối tuần, các hành trang của họ đều được xếp đầu vào đó các đồ đạc được sắp đặt những bức màn được treo lên. Người hàng xóm gần nhất của họ là một nông dân ở cách xa một dặm đường. Laurence thuê một trong những đứa con trai của ông ta để cắt luống cỏ, và đứa con gái của ông ta tên là Trisa, một bé gái mười bảy tuổi, để tới hàng ngày làm công việc dọn dẹp và lau quét nhà cửa. Anh và Janine mỗi tuần lái xe tới thành phố để mua các

tạp phẩm, và thư từ và sữa của họ thì được giao tới tận nhà.

Mọi việc đều được thu xếp thành công việc thông thường có thứ tự, và Laurence đã bắt đầu làm việc lại một cách đều đặn. Janine cũng giữ lời hứa của cô. Cô không còn kiếm cớ để làm đứt đoạn công việc của anh, cô mang bữa ăn trưa của anh tới trong một cái khay và để nó ở cửa phòng anh.

Một buổi xế chiều anh đi xuống nhà dưới. Trời đã mưa tầm tã suốt cả ngày, anh đã ít khi trông thấy Janine. Anh thấy cô trong phòng khách, đang ngồi xếp chéo chân trên tấm thảm cũ của Đông phương phía trước lò sưởi.

Anh bất chợt giật nẩy mình lên khi trông thấy cô ở đó. Đã bao nhiêu lần khi còn là một cậu con trai nhỏ, chính anh cũng đã từng ngồi như thế trong khi mẹ anh đọc cho anh nghe truyện Robin Hood và những chàng hiệp sĩ của Vua Arthur, và một ngọn lửa nõ lép bép trong lò. Nhưng bây giờ thì không có lửa, chỉ có một ít tro nguội lạnh.

Janine không nghe thấy tiếng bước chân anh mà vẫn cứ mê mải vào một vật gì trên sàn nhà, trước mặt cô. Trong cái ánh sáng lờ mờ kỳ quái, hơn bao giờ hết trông cô giống như một bức họa của Divier. Cô không đẹp trong cái ý nghĩa thông thường của từ ngữ, cô chỉ có sức hấp dẫn và làm người ta không thể quên được thôi.

Anh bị bối rối khi thấy rõ là điều gì đã làm cô mê mải. Trên sàn nhà, cô đặt một cái bàn cờ gỗ khảm cũ kỹ vốn đã có ở trong nhà từ thời mà anh có thể nhớ lại. Cô đã lật ngửa nó lên và trên mặt sau bóng lộn cô để một cốc rượu bằng pha lê úp sấp xuống.

Hai đầu ngón tay của bàn tay phải cô đặt nhẹ nhàng lên cái đế cốc. Khi anh quan sát, cái cốc hình như trượt đi ngang qua mảnh ván do ý muốn riêng của chính nó, nó trượt đi theo những vòng cung chậm chạp, uốn éo, mang bàn tay của cô đi theo nó.

- Em đang làm gì thế, Janine? Anh hỏi.

Cô giật nẩy mình, rú lên, đập một nhát vào hông cái cốc, làm nó lăn ra khỏi mảnh ván xuống sàn nhà.

- Không, không! - cô gào lên.

Anh đi vào trong phòng một cách thận trọng, như thể có một người nào đang ngủ ở đó.

- Anh làm em hoảng kinh- anh nói. Tha lỗi cho anh. Anh chỉ không thể tưởng tượng được là em đang làm gì thôi.

-Ồ! Cô nói, tự mình trấn tĩnh lại, hơi thở của cô còn hỗn hển. Cô nhặt cái cốc lên và để nó lại chỗ cũ. Lúc này anh mới nhìn thấy là cô đã kê một cách cẩn thận bằng mực những chữ của vần a, b, c lên mặt sau của cái bàn cờ.

- Đã có khi nào anh nhận được các tín điệp bằng cách này chưa? Cô hỏi với sự hững hờ giả bộ. Mẹ và em thường làm việc đó hàng giờ đồng hồ, khi em còn là một cô gái, trước lúc mẹ chết.

- Những tín điệp của ai? Laurence hỏi, cố tình giữ vẻ hồ hững trong giọng nói của anh.

- Ô, từ thế giới bên kia - Janine nói với anh, có vẻ ngạc nhiên là anh phải cần sự giải thích. Mẹ và em thường nói chuyện với cha bằng cách này, và ông đã mang tới đủ mọi thứ bạn bè kỳ quái. Mẹ nói đúng là giống hệt ông - khi ông còn tại thế - bao giờ ông cũng đưa về nhà những người kỳ dị nhất.

- Nhưng, Janine này... Laurence bắt đầu.

- Em giả tử - Janine nói thêm, trong khi nhìn anh chăm chăm - anh và bác sĩ sẽ nói rằng đó chính là cách mà mẹ dùng để trốn tránh sự thật.

Anh thoáng nghĩ tới bà mẹ Janine, một người hào hoa và đa cảm. Vốn được nuôi dưỡng một cách tao nhã, không được thừa hưởng một chút gì khi chồng bà bị chết đuối trong lúc đi thuyền trên sông Charles, bà đã mở một nhà trọ cho các sinh viên. Bằng cách nào đó, bà đã gửi Janine tới những trường học tốt nhất. Bà đã truyền vào cô con gái bà giấc mơ của chính bà cho một ngày khi với sắc đẹp và trí thông minh của cô, Janine sẽ thực hiện được sự thành công huy hoàng về một ngành chưa xác định rõ ràng - như là một ca sĩ chẳng hạn, hoặc một nữ diễn viên, hoặc một họa sĩ.

Bà đã chết trong mối mòn, nhưng mãi nguyện một cách thanh thản với công việc của bà, khoảng ít lâu trước khi Janine và Laurence thành hôn.

Lúc này Janine chăm chú nhìn anh với một chút thách thức trong nụ cười của cô.

- Hãy thử đi - cô nói. Đây là một ngôi nhà cổ tuyệt diệu. Nó đã được xây cất năm 1690 - hãy nghĩ tới những người đã sống và đã chết ở đây từ khi đó. Và một vài người trong bọn họ vẫn còn quanh quẩn ở đây. Em không biết tại sao một vài người còn ở lại và một vài người khác thì không, nhưng bao giờ thì cũng như thế. Hãy thử đi và coi xem có ai trong bọn họ sẽ nói chuyện với anh.

- Được lắm.

Anh nói và gượng gạo mím một nụ cười. Anh ngồi phịch xuống tám thảm bên cạnh cô và nắm lấy bàn tay cô. Bàn tay nàng tuột khỏi tay anh, vì vậy anh cầm mảnh ván gỗ lên và đặt nó trước mặt anh.

- Chỉ để hai ngón tay lên cái cốc thôi - cô giải thích. Hãy thư giãn và chờ đợi, khi cái cốc di chuyển, hãy để cho nó mang bàn tay anh đi với nó.

Anh làm như thế, đã chuẩn bị sẵn sàng khi không có điều gì xảy ra thì sẽ mím cười và đề nghị một bữa ăn tối sớm hơn và đi xem chiếu bóng. Nhưng khi anh chờ đợi với các ngón tay đặt nhẹ nhàng lên trên cái cốc pha lê, thì hình như sự tĩnh mịch siêu nhiên mà anh đã cảm thấy khi anh nhìn Janine đang tập hợp lại.

Cái cốc bắt đầu di chuyển. Anh không cảm thấy một sự cố gắng về cơ bắp có chủ ý nào, nhưng cái cốc trượt đi trong một vòng cung đều đặn ngang qua

mảnh ván gỗ tới chữ N, nó ngừng lại, rồi trượt mau lới chữ O. Từ chỗ đó nó quanh trở lại một cách còn nhanh hơn nữa tới chữ N, rồi chữ O một lần nữa. Tới chữ N, tới chữ O. Rồi với một cái giật mạnh thành linh, cái cốc lới bàn tay anh đi thẳng băng qua miếng ván gỗ và bật ra ngoài rìa.

- “*Không, không, không*” - Janine đọc lên. Em đoán rằng ông ấy không muốn nói chuyện với anh, anh yêu mến ạ.

Với một cố gắng giữ bình tĩnh, Laurence lấy ra một điều thuốc lá và châm lửa.

- Ai không muốn nói chuyện với anh hả Janine?

- Roderick Jamieson - cô nói. Thiếu tá Roderick Jamieson. Đã có một thời ông sống ở đây. Vừa lúc em đang nói chuyện với ông ấy thì anh bước vào. Ông ấy bị giết chết trong cuộc Cách mạng, ông ấy nói với em, ở trận chiến Yorktown. Ông ấy được chôn cất trong cái nghĩa trang nhỏ ở đằng sau. Ngày mai em sẽ đi tìm mộ bia của ông ấy.

Laurence nín thở. Anh đã để cỏ mọc dài trong cái nghĩa địa nhỏ bé, và đã không nói với Janine là ngôi mộ ở đó.

Nhưng hẳn là cô đã tìm thấy nó và đã cạo sạch rêu trên phiến đá hoa cương có mang tên Roderick Jamieson trên đó, mặc dù không có người nào trong gia đình đã bao giờ biết chắc Roderick Jamieson là ai.

- Anh biết - Laurence nói trong khi cảm thấy một sức nặng đang đè lên hai vai anh. Dĩ nhiên là em biết, Janine ạ.

Anh nói - một cách thận trọng như thể nói với một đứa trẻ con.

- Cái cốc được di chuyển bởi những cử động cơ bắp vô thức của chính em. Và bất kỳ một tín điệp nào nó có thể đọc ra đều xuất phát từ bên trong tâm hồn em.

- Cũng có thể - Janine nói. Nhưng nó không làm cho cái tín điệp kém phần hiện thực một chút nào, anh yêu quý ạ. Vì ai đã đặt nó vào đó? Hãy trả lời em việc đó.

Bỗng nhiên bộ điệu của cô thay đổi hẳn.

- Chớ bận tâm, anh yêu quý ạ. Em không có việc gì để làm và Thiếu tá Jamieson thích vui đùa, tất cả có thể thôi. Ông ấy đã quá huênh hoang về các thành tích của ông ấy. Theo lời ông thì ông đã đánh nhiều trận đấu kiếm và ăn nằm với rất nhiều đàn bà!

Cô khúc khích cười một cách khích động.

- Không ai có thể tin được tất cả những câu chuyện của ông ấy. Nó đã làm ông ấy phát điên lên khi em nói với ông ấy là ông ấy đã bịa ra các câu chuyện đó. Có lần ông ấy đã ném cái cốc băng qua căn phòng.

Trước sự kinh ngạc của anh, cô ngã vào vòng tay của anh, tựa vào ngực anh. Cả hai người bọn họ đều có thể nghe thấy tiếng đập của trái tim anh.

- Anh yêu em - anh nói một cách khản trương, trong khi vuốt ve lưng cô.

- Em biết.

Cô quay lại phía anh và ngẩng mặt lên để nhận một cái hôn. Cặp môi cô ấm áp và mềm mại. Hình như đã không có sự chuyển tiếp cần thiết đối với cô. Cô có thể sống cùng một lúc trong thế giới thực tại và thế giới ảo huyền. Anh ôm cô trong vòng tay và giữ lấy cô một cách hung hãn, lần đầu tiên trong nhiều tháng nay cảm thấy sự gần gũi của cô.

- Anh không tưởng tượng được là điều này làm ông ấy tức giận như thế nào
- cô nói thâm thảo.

Cuộc so tài

Biên dịch: Kim Lương
Phần 3

Đêm hôm đó anh nằm thao thức sau khi Janine đã ngủ lả ra và thở đều hòa, hơi thở của cô êm dịu và ấm áp trên má anh.

Anh moi trong óc để kiếm một thứ gì làm cho cô ham thích, để kéo cô ra khỏi cái trò chơi với tấm ván và cái cốc này, và kẻ địch thủ trong tưởng tượng. Và với sự đau khổ anh nhớ lại niềm hạnh phúc của bốn năm đầu tiên sống chung của họ, khi mà anh và Janine ở trong một căn hộ tí hon nhìn xuống Quảng trường Washington, và anh đã viết hai cuốn sách, cả hai đều rất thành công.

Janine đã rất kiên cường và vui vẻ về nghề nghiệp của riêng cô, đi quanh khắp các văn phòng của các nhà đạo diễn sân khấu ở Broadway, mang theo quyển tập dán các bài báo ca ngợi các buổi trình diễn của cô trong các tiết mục mùa hè... rồi tới những năm nghiên cứu nghệ thuật một cách khốn khổ... thời kỳ thực tập ngắn ngủi viết các bản sao trong một hãng quảng cáo... tình cảm nồng nhiệt thoảng qua với thơ ca tiền phong, và tập thơ mỏng không bao giờ được xuất bản.

Rồi sự chán ghét New York của cô, sự khao khát đồng quê và cảnh quan hiu hắt của cô. Họ đã chuyển tới New Hampshire theo ý muốn của cô, để cô có thể vẽ một cách thật sự. Về phần Laurence, thì anh có thể viết ở bất cứ nơi nào.

Trong ngôi nhà cũ, duyên dáng từ thời thuộc địa, nhìn xuống đại dương, Janine đã sản xuất được nửa tá bức họa phong cảnh có giá trị. Sau những sự ngần ngại liên miên bất tận, cô đã đưa chúng vào một cuộc triển lãm mỹ thuật ở địa phương. Khi không một bức nào nhận được ngay cả một bằng khen danh dự, với một sự bẽ bàng không cần che đậy cô đã xếp vào một xó những hộp sơn và những tấm vải toan để vẽ của cô.

Rồi trong suốt mùa đông dài lê thê ở New England, lần thứ nhất của những cơn lạnh đậm, ngăn ngó đã xảy ra khiến cho họ phải đi tới hết bác sĩ chuyên khoa này tới bác sĩ chuyên khoa nọ ở Boston, New York, Washington...

Và bây giờ thì liên bạc của họ đã hết rồi, họ đang ở đây. Laurence cố gắng làm cho Janine tới thăm viếng mọi người. Cô từ chối không chịu đi. Họ đã lái xe ba mươi dặm đường đi xem chiếu bóng mỗi tuần hai lần, cho tới lúc cô ngại ngùng và nài nỉ anh hãy đi một mình.

Cô đoán chắc với anh rằng cô vui vẻ. Như để chứng tỏ điều này, cuối cùng cô đã khai những hộp sơn và vải toan để vẽ của cô ra và bắt đầu một bức phác họa linh tinh nào đó. Anh trông đợi là cô sẽ vứt bỏ chúng bất kỳ lúc nào, nhưng cô đã không vứt bỏ chúng. Trái lại, cô đã bắt thần trở nên mê mải trong việc hội họa của cô. Cô bắt đầu công việc trên một tấm vải tuôn mà cô sẽ không cho anh xem, mà cô bắt anh phải hứa là sẽ không nhìn cho tới khi nó được hoàn tất.

Vui vẻ khi thấy cô bận rộn, mặc dù anh biết rằng cô vẫn còn sử dụng mảnh ván và cái cóc thường ngày, anh quay về làm việc. Anh quyết định đối phó một cách nhẹ nhàng với sự bận tâm của cô với các tín điệp, cho tới khi cô chán nó. Ngay cả thỉnh thoảng anh còn hỏi về Roderick Jamieson với điệu bộ đùa cợt.

Nhưng Janine không để ý tới sự đùa cợt, và đã trả lời một cách tự nhiên như thể Roderick Jamieson là một người có thật.

Một ngày Chủ nhật, khi Janine đang rửa những bát đĩa xinh đẹp bằng sứ sau bữa ăn tối - một công việc không bao giờ cô để cho Trisa làm - Laurence nói một cách hững hờ rằng anh sẽ đi tản bộ một lúc, và anh đi thẳng tới cái cầu nhỏ và nghĩa địa ở mạn bên kia. Anh thấy tấm bia ngay ở bờ rìa nghĩa địa, nơi mà anh nhớ là có nó ở đấy. Đám cỏ dài bên cạnh tấm bia đã bị dẫm nát. Hẳn là Janine đã tới đây nhưng rêu trên mộ bia lúc này làm cho tên tuổi hoàn toàn không thể đọc được. Bằng cách nào mà cô có thể biết được? Để tự làm vừa lòng mình, anh cạo bớt rêu đi để thấy rõ chữ Jamie...

Ngày Thứ hai anh một mình lái xe đi mười lăm dặm tới thành phố để mua các tạp phẩm.

- Trisa này, hãy ở lại đây cho tới khi tôi trở về - Anh nói với cô thôn nữ có cặp mắt to đen láy lúc nào cũng buồn ngủ, ở trong bếp. Nếu cô chủ muốn cho cháu về nhà thì hãy kiếm có để ở lại đây. Tôi sẽ trả gấp đôi tiền cho cháu khi tôi trở về.

Tới thành phố anh dừng lại ở Hiệp hội Lịch sử địa phương, một căn phòng mốc meo, nơi có một phụ nữ đứng tuổi, vui vẻ giữ các hồ sơ của thành phố và vùng phụ cận, trở ngược lên tới những ngày tiền Cách mạng.

Sau khi nhìn quanh với một sự bối rối vui thích, vì ít khi có ai tới đây, người quản thủ văn khố đã tìm ra một tiểu sử sơ lược được cắt ra từ một quyển lý

lich cũ kỹ nào đó và được dán vào một tập album cùng với những bài báo đã ngả màu vàng khác.

- Thiếu tá Roderick Jamieson - bà nói. Tôi biết là tôi đã nhớ ra cái tên này, ông ta đã tới từ một vùng quanh đây. Một tay đấu kiếm trứ danh, trong này nói thế, bị chết trận ở Yorktown. Được Lafrayette gắn huy chương.

Vậy là Roderick Jamieson đã thật sự hiện hữu, nhưng làm thế nào mà Janine lại biết rõ là ông ta đã được mai táng ở phía sau ngôi nhà, khi mà đám rêu trên tấm mộ bia không bị đục chạm tới? Và chắc chắn là chưa bao giờ cô tới thăm Hiệp hội Lịch sử - không bao giờ cô tới thành phố một mình.

Chỉ còn có một khả năng khác. Trong những sách báo cũ trên gác xép, Laurence đoán chắc vậy, hẳn cô đã tìm thấy một vài cuốn sổ có nói tới Roderick Jamieson. Chính anh thì chưa bao giờ anh gặp một chứng liệu như vậy; nhưng lúc đó đã nhiều năm trôi qua từ khi anh lớn lên ở đó và không bao giờ anh lục lọi một cách rất kỹ lưỡng vào những tờ báo và những lá thư cũ nát, đầy bụi đã có ở đó có lẽ từ hai trăm năm nay.

Nhưng anh gác việc kiểm tra trong gác xép lại trong khi tự mình không nhìn nhận rằng anh sợ sẽ không tìm ra hồ sơ của Jamieson ở đó.

- Anh yêu quý ạ. Roderick trở nên ghen tị một cách quái dị với anh.

Một buổi chiều Janine nói khi cô đu đưa một cách nhàn nhã trên cái võng. Laurence đem ra một ít nước chanh có pha hương vị bạc hà mà anh đã tìm thấy trong một khoảng đất bỏ hoang.

- Hừm - anh nói. Mới nhận được thư của người đại lý của anh hôm nay. Ông ấy thích quyển sách mới, nhưng ông ấy muốn rằng anh phải viết thêm nữa vào đó.

- Thật là bực mình.

- Có nghĩa là chúng ta phải ở yên tại đây trong lúc này?

- Ô, thế à. Em không muốn rời khỏi nơi này.

- Em không muốn à? Anh hỏi một cách khó chịu.

- Không. Nó tuyệt vời, một cách đơn giản chỉ vì ta có thì giờ rảnh rỗi. Đã từ lâu chưa bao giờ em biết được một chỗ nào giống như nơi này. Em có thể mãi mãi bỏ mặc sự đời.

- Kẻ thích nhàn hạ- anh mỉm cười, lòng nhẹ nhõm.

Cô nhìn lại anh một cái nhìn chứa đầy u sầu bí ẩn.

- Phải - cô nói. Em không còn tranh đấu chống lại số mạng nữa đâu. Em là người đàn bà vô công rồi nghề và vô dụng.

- Janine, em không có vẻ gì là thứ người như thế.

- Nhưng em là thứ người đó - Cô bắt đầu làm cái võng đu đưa bằng cách đan những ngón tay cô vào các mắt võng. Những ngón tay cô thì cứng mạnh, cứng như xương. Những cái móng tay dài và trang nhã. Lúc nào cô cũng chải chuốt một cách không chê trách được. Cô ngồi hàng nhiều giờ đồng hồ

trước cái bàn trang điểm nhỏ trong buồng rửa mặt mà anh đã lắp đặt cho cô.

- Lẽ ra anh đã phải nói với em từ nhiều năm trước rồi - Cô nói một cách gần như trách móc. Roderick nói rằng một người đàn bà không cần phải hữu dụng, ít nhất là một người đàn bà giống như em. Ông ấy nói nhiệm vụ duy nhất của người đàn bà là để làm đẹp.

- Ông ấy nói vậy hả? Laurence đã không đùa cợt một chút nào. Ông ấy còn nói gì nữa? Anh tìm cách hiểu rõ vai trò mới mà cô đang đóng.

- Ô, ông ấy nói liên tu bất tận về bản thân ông ấy, như em đã nói với anh, ông ấy nói với em về những trận đấu kiếm của ông ấy và về những cuộc tình ái của ông ấy. Em trách cứ ông ấy về việc chỉ có những cuộc tình vì ông ấy có hứng thú muốn loại trừ những người chồng, ông ấy không chối cãi điều này.

- Ông ấy đã sử dụng kiếm hay súng lục? Laurence hỏi, trong khi nhìn thật sát vào mặt cô mà làm ra vẻ như không nhìn vậy.

Cô ngần ngừ.

- Ông ấy nói mơ hồ về điều này. Ông ấy không nói rõ là ông ấy sử dụng loại vũ khí nào. Có một lần ông ấy giận dữ và đã không nói chuyện với em trong nhiều ngày, khi em nói rằng không phải lúc nào ông ấy cũng là một người quân tử trong những cuộc so tài này. Khi ông ấy hết cáu giận rồi, ông ấy cho em biết là ông ấy đã nổi tiếng thần kỳ với những khẩu súng lục của ông ấy, và ông ấy đã một mình giết chết sáu người trước khi ông ấy bị tử trận ở Yorktown. Ông ấy mới có hai mươi bảy tuổi, và đôi khi ông ấy có vẻ như còn trẻ hơn thế nhiều - còn trẻ hơn anh nhiều đó, anh yêu quý ạ.

- Sáu người cơ à? Tất cả đều là những người chồng à?

Anh hỏi một cách khô khan. Đây là một luận điệu quen thuộc của Janine - chỉ khác là một tính chất mới thôi. Thật tình cô không thích những người chồng, hoặc thích làm một người vợ chủ yếu là cô muốn một tình trạng lúc nào cũng căng thẳng một cách lãng mạn, và kéo dài tới vô cùng tận.

- Ba hoặc bốn người là những người chồng - cô nói một cách thờ ơ. Nhưng khi em hỏi ông ấy sau đó những bà vợ ra làm sao - có lẽ tất cả đều được tự do kết hôn với ông ấy? - ông ấy đánh trống lảng bằng cách tán tụng em về cặp lông mày, hoặc một điều gì cũng ngớ ngẩn như thế.

- Tại sao? Em có cặp lông mày rất đẹp - Laurence nói. Anh cho rằng ông ấy đã yêu em, phải không?

- Ô yêu một cách điên cuồng. Ông ấy đã bỏ ra rất nhiều thì giờ để suy nghĩ về việc làm cách nào ông ấy có thể thực hiện một cuộc so tài với anh. Thật là một sự thất vọng lớn cho ông ấy khi không thể thách đấu trước mặt anh.

- Ông ấy có thể ném cái cốc - Laurence nói.

- Điều đó không tệ đâu, anh yêu quý ạ - cô nói, làm như cô đã không trông đợi nhiều sự khôn ngoan ở anh. Em sẽ đưa ra ý kiến này. Anh có muốn nhìn

xem ông ta ra sao không?

- Nhìn xem ông ta ra sao ư? Anh thoáng giật mình.

Cô nắm lấy tay anh và dẫn anh vào phòng khách. Trên một cái giá vẽ ở bên cửa sổ là một tấm vải tuôn mà không bao giờ cô để anh nhìn thấy. Bây giờ, khi cô kéo tấm vải che ra và quay bức hình lại phía anh với một nụ cười của một đứa trẻ tinh quái, thì anh đã hiểu.

Đó là cái đầu và hai vai của một người trẻ tuổi. Mái tóc vàng của chàng ta thì dài, và nó cuộn xuống trên hai tai và rủ xuống tới cổ áo chàng. Mặt chàng thì mỏng và ra vẻ quý tộc, môi chàng mím lại trong một nụ cười nhẹ nhàng, một nụ cười có thể là thích thú, ngoại trừ cặp mắt của chàng.

Cặp mắt chàng là một màu xanh đậm, gần như màu đen vậy. Chúng có vẻ như bắt lấy và giữ chặt cái nhìn của Laurence, làm như chàng ta đang ra một mệnh lệnh nào đó. Có những chiều sâu ở cặp mắt được vẽ ra này, những chiều sâu của sự tối tăm, và khi Laurence nhìn vào cặp mắt đó, anh thấy rằng Janine đã không vẽ Roderick Jamieson mỉm cười.

Chắc chắn đây là một việc tốt nhất mà cô đã làm từ trước đến nay.

- Thật là tuyệt vời - Laurence kêu lên. Rồi cố làm ra vẻ không quan tâm tới.

Thế đây là Thiếu tá Roderick Jamieson à?

- Ông ấy nói đó là một bức hình toàn hảo - tiếng cười bi bô trên môi Janine - ngoại trừ việc nó không làm cho ông ấy đẹp trai hơn. Em nói với ông ấy rằng tính kiêu căng không thể chịu được của ông ấy đã bắt đầu làm em bực bội.

- Em phải thử một loại dầu khác - Laurence nói trong khi chọn lựa những từ ngữ để nói. Thật sự bức hình này rất đẹp.

- Có lẽ em sẽ thử một loại dầu khác. Với một cách đột ngột, cô đẩy bức họa lại. Giọng nói của cô điềm nhiên và hờ hững - Thật là buồn cười.

Tối hôm đó, sau khi Janine đã ngủ rồi, cuối cùng thì Laurence viết cho vị bác sĩ ở Washington, người đã điều trị cho cô.

Ở chốn hẻo lánh này, bệnh tâm thần của Janine đã chuyển sang một đôi mới. Cô để trọn thì giờ để mơ mộng. Cô đã có những cuộc trò chuyện tưởng tượng qua một bàn cầu cơ tự làm lấy. Cô có vẻ mạnh khỏe.

Ngòi bút của anh xuyên qua tờ giấy, đâm xuống tới tờ giấy thấm màu xanh ở bên dưới. Anh đốt bức thư trên bếp lò.

Cuộc so tài

Biên dịch: Kim Lương

Phần 4

- Roderick nói rằng em phải rời xa anh - Janine nói lúc ăn điểm tâm, trong khi ngập dài và mỉm cười với anh. Ông ấy nói là anh không hiểu được em, ông ấy nói là anh không tin tưởng một câu nào ở những điều mà em nói với anh về ông ấy, và anh nghĩ rằng em sắp điên khùng. Anh có nghĩ thế không? Laurence đặt hết sự chú tâm vào việc quây cốc cà phê, không tin vào sự biểu lộ của mắt anh. Hai bàn tay anh run rẩy. Phải chăng Janine đã nhìn thấy anh vật lộn với bức thư, đã nhìn thấy anh đốt nó đi, đã đoán ra nội dung của nó?

- Ông ấy nói vậy hả? Ông ấy còn nói gì khác nữa không?

- Ồ, chớ để ý đến ông ấy. Ông ấy luôn luôn bịa ra chuyện - cô nhún vai. Cô đứng dậy và hôn anh. Suốt thời gian còn lại trong ngày cô tỏ ra hớn hờ, vui vẻ, dí dỏm và cô khước từ không để bị kéo trở lại với Roderick

Jamieson.

Đêm hôm đó, Laurence thức giấc và thấy là cô đã lên đi xuống dưới nhà.

Anh ra khỏi giường và rón rén đi xuống cầu thang tới phòng khách. Ở đó anh dừng lại trong ô cửa, đứng lúi lúi và ẩn mình trong bóng tối.

Janine đã đốt một ngọn lửa với một mảnh giấy và vài thanh củi nhóm lửa.

Đó là ánh sáng duy nhất trong căn phòng. Cô đang cười và nói một mình, và cái cốc thì nằm yên gần mảnh ván.

Anh không thể nhận ra một tiếng nào trong những lời cô đang nói, vì cô nói với một giọng quá nhỏ khiến nghe giống như một người nào khác đang nói. Tiếng rì rầm yếu ớt có thể là tiếng gió thổi. Nhưng anh có thể nhìn thấy môi cô mấp máy và mắt cô long lanh với một sự hào hứng mà đã lâu rồi, từ rất lâu rồi cô không bộc lộ. Khác hẳn với sự tươi vui giả bộ trong suốt cả ngày của cô, đây là sự vui vẻ đích thật.

Cô mặc một cái áo ngủ trong mờ và một cái áo dài tương ứng rộng thùng thình. Cái áo này có những tay áo lớn chèn ở cổ tay và nó được khép lại ở cổ với một dải băng màu xanh. Có một lần cô nắm giữ lấy cổ họng cô với một vẻ bối rối, làm như có một người nào ở bên cạnh cô với tay tới để cởi nó ra. Rồi cô nói một điều gì một cách đùa cợt, đầu cô lắc từ bên này sang bên kia theo kiểu từ chối.

Laurence có tiên cảm là cô sắp đứng dậy và quay trở về, vì vậy anh len lén đi về giường, tìm anh đập thành thịch, và đầu anh nhúc nhích không thể chịu được. Chợt lát sau đó Janine cũng trở về phòng, tất cả sự suy nhược ủ ê của cô đều trở lại. Khi cô nằm bên cạnh anh, anh có thể cảm thấy sự kiệt quệ của cô. Bất kể đó là cái gì, nó cũng không phải là một sự diễn kịch. Nó đã lấy đi của cô rất nhiều.

Sau đó, trong giấc ngủ cô nói: “Chạy đi! Chạy đi! Chạy đi!”. Cô nói thầm thào. Rồi cô thốt ra một tiếng rên rỉ nhỏ, và đầu cô ngả về một phía trên chiếc gối.

Sáng hôm sau, Laurence viết thư cho ông bác sĩ, kể cho ông nghe toàn bộ câu chuyện, và không giao bức thư cho Trisa, anh tự mình đi gửi bức thư qua bưu điện.

Ông bác sĩ viết thư bảo đưa ngay Janine tới để điều trị thêm. Ông nhắc nhở Laurence một cách nghiêm khắc rằng ông đã không muốn để cho Janine đi, ông đã không nghĩ cô ấy đã khỏi bệnh. Laurence đã cầu khẩn một cách tuyệt vọng những lời khuyên bảo. Ông bác sĩ đã không cho một lời khuyên nào, ông chỉ nói là hãy tới Washington ngay tức thì.

Laurence bỏ mất một giờ đồng hồ để nhìn chăm chăm vào quyển sổ ngân hàng của anh. Anh đã khỏi cần mở nó ra để đọc những con số.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ thấy Janine. Xung quanh ngôi nhà là một tấm thảm cỏ mịn màng, nhưng bao giờ cô cũng thích đi trong đám cỏ dài kêu xào xạc ở phía bên kia con suối. Có đôi khi cô đã mất dạng hàng nhiều giờ đồng hồ trong rừng cây. Phải chăng cô đã gặp Roderick Jamieson ở đó?

Anh giật mình, nắm tay anh nắm chặt lại. Phải chăng sự xuẩn ngốc của cô đã lây truyền cả sang anh nữa? Nhưng đúng là cô đã hành động như thể cô có một tình nhân.

Chưa bao giờ anh đã thấy cô duyên dáng như thế. Hình như một sự sung mãn trong nội tâm đã chiếm ngự toàn thể người cô. Cô không còn bị giày vò như trước đây bởi những câu tự vấn lương tâm, tự cáo buộc mình, và những tham vọng non yếu sớm bị xua tan chỉ để lại cho cô sự ỉ ê và thất bại.

Bây giờ thì cô đi một cách kiêu hãnh, gần như cao ngạo, và không còn một chút nào của những dáng điệu nhút nhát và những cái giật mình, và những lúc khựng lại là những thứ đã biểu hiện căn bệnh trước đây của cô.

Anh lấy bức thư của ông bác sĩ ra để trả lời, nhưng anh lại gạt nó ra một cách vô vọng, và bắt đầu làm việc, bỏ ra ngoài tâm trí anh cái mùa hè đầy sức cảm dỗ ở Virginia, cái nền trời màu xanh nóng bức, cái hương thơm của cây kim ngân, và người vợ của anh đang đi giữa các bờ bụi.

Anh đã làm việc suốt cả buổi chiều và mệt lử khi ngồi vào bữa ăn tối mà Janine dọn ra dưới ánh sáng của những ngọn nến, trên các bát đĩa bằng sứ mỏng manh, như là trong mộng mị.

Laurence giật nảy mình khi trông thấy cô đang uống từ cái cốc pha lê mà cô đã dùng để cầu cơ, và bàn tay cô gần như lúc nào cũng khur khur quần chặt quanh cái chân cốc. Cô ăn rất ít, nhưng uống rượu kè cà, cặp môi cô mơn man một cách âu yếm vào miệng cái cốc.

Sau một ngày làm việc tận lực, cốc rượu nho đã làm cho Laurence buồn ngủ. Anh nhìn Janine qua cặp mắt nửa nhắm, nửa mở.

Cô mang lên những quả đào có đóng nhãn hiệu đặt trong những cái tô bằng pha lê màu hồng, mọi dáng điệu của cô đều cảnh vẻ và thanh thản, làm như thể cô đang phục vụ một tình nhân, nhưng anh biết rằng anh không phải là

người mà cô đang nghĩ tới.

Khi họ đi nằm, mưa bắt đầu rơi với tiếng lộp độp của kim loại trên những ống máng bằng đồng của mái nhà, và một tiếng rì rào êm nhẹ trên các ô cửa sổ. Tiếng sấm gầm gừ trên trời và chớp lóe lên mỗi lúc một tới gần hơn.

Janine đã lăn ra ngủ một cách nhanh chóng và thanh thoi, nhưng anh thì quá âu lo. Giấc ngủ sẽ không tới được. Anh nằm trần trọc, anh chiêm những điều thuốc lá và dụi chúng đi. Anh nằm và nhìn chăm chăm vào khoảng tối tăm đôi khi được rọi sáng bởi ánh phản quang của tia chớp, và nghe thấy cơn bão tổ tiên tới gần hơn.

Cánh cửa chớp bắt đầu đập mạnh khi gió nổi lên. Anh bực bội đứng dậy để cột chặt nó lại. Khi anh đã đóng lại cái cửa sổ và trở lại giường thì anh trông thấy Janine đang đứng đối mặt với anh.

Anh đã không cử động hay nói năng gì, người anh lạnh toát như băng vì sắc diện của cô. Cô có vẻ như đang nhìn thẳng vào anh với một sự hận thù hiểm độc.

Sau một thoáng nhanh như điện, cô quay đi và đi xuống nhà dưới trong bóng tối tăm. Anh nhìn quanh để kiểm một cái đèn pin, nhưng không thấy cái nào cả, và anh lo sợ phải chờ đợi, đành lần mò bước theo cô.

Cô đã không quay đầu lại, ngay cả lúc anh bước một cách khó khăn trên hai cái cầu thang cọt kẹt, cái này sau cái nọ. Lúc đó anh tin chắc là cô đang đi trong giấc ngủ.

Cửa trước được mở ngỏ. Anh đi theo cô ra ngoài, mình run lẩy bẩy trong trận mưa lớn như roi quất vào người. Phía trước anh, Janine có vẻ như không có một chút cảm xúc nào, mái tóc và chiếc áo choàng trong mờ của cô bay lại đằng sau trong cơn gió khi tia chớp chập chờn làm hiện rõ người cô.

Laurence nghĩ tới những cái hố và những tâm đá tảng còn sót lại của khu nhà cũ của bọn nô lệ và những chuồng ngựa mà cô đang đi tới. Bất kể sự chấn động có lớn thế nào đi nữa, anh cũng phải làm cho cô thức tỉnh.

- Janine! Anh kêu lớn. Tiếng của anh hòa lẫn với tiếng gió ai oán. Janine!

Cô nghe thấy tên cô, dừng lại giữa chừng cuộc truy đuổi, và chắc hẳn cô đã nhận thấy sự chuyển động của cái hình dáng hồi hã của anh đứng vào lúc mà anh chỉ có thể trông thấy cái áo choàng trắng đáng chập chờn lảng ra.

- Hãy đợi đó! Anh gọi một cách oai nghiêm.

- Ông chậm quá, Roderick ạ! Cô gọi lại. Rồi cô thốt ra một chuỗi cười khích động và chiến thắng. Hãy bắt tôi đi - Cô nói lớn, giọng nói đom đóm, lảng lơ.

Vọt đi xa khỏi anh, cô bắt đầu chạy.

- Chạy đi, chạy đi, chạy đi - cô gọi.

Anh nhớ lại những lời nói có tính cách ép buộc trong giấc mơ của cô.

Anh chạy, nhưng cô chạy đi một cách nhẹ nhàng phía trước anh, vòng qua những cái hố nguy hiểm với một tốc độ của những bước chân vững vàng kỳ diệu. Cô băng qua các cánh đồng và Laurence đuổi theo, bụng đã biết chắc nơi cô sắp đến. Cô chạy nhanh qua cây cầu nhỏ, có lẽ cô đang nhớ lại một cách mơ hồ về câu chuyện nói rằng các hồn ma không thể đi qua một con suối.

Khi đã yên ổn ở phía bờ bên kia rồi, cô cười lớn một cách khoái trá. Bây giờ không còn một vật gì giữa cô và những cụm rừng cây chằng chịt, trong đó cô có thể lẫn trốn anh suốt cả đêm. Anh đã thấm mưa thấu xương, và hẳn cô cũng bị ướt sũng như vậy. Cô sẽ mắc chứng viêm phổi.

- Janine! - anh gọi một cách tuyệt vọng. Đợi anh với!-

- Quá chậm chạp, quá chậm chạp! - Cô gọi lại. Nhưng rồi cô ngưng nghỉ một chốc lát. Chớp lóe lên ngang qua bầu trời. Trong ánh sáng trắng chói lọi, anh trông thấy Janine đang nhìn về phía anh, cặp môi cô hé ra, mắt cô mở lớn với một vẻ giống như cô đã bắt đầu nhận ra anh, mái tóc và cái áo choàng mỏng dính dính vào người cô vì nước mưa.

Laurence chạy qua những tấm ván trong ba bước như bay. Anh phải tới chỗ cô trước khi cô bắt đầu chạy nữa. Anh phải - anh vươn tay ra, về phía cô và rồi thì hình như có một bàn tay quỷ quái nào đã nắm lấy cổ chân anh một cách xảo trá. Anh cảm thấy chính người anh cũng đang bay trên không, làm như thể thân mình anh bị nhấc bổng lên, và khi anh lao đầu về phía trước, anh có thể trông thấy tấm đá hoa cương bị chìm sâu và nghiêng đi trong đám cỏ dài. Nhờ có tia chớp lóe lên anh có thể nhìn thấy cả những chữ mà đám rêu trên đó đã bị anh nạo sạch:

JAMIE...

Rồi trán anh đập xuống với hết sức mạnh lên cạnh của tảng đá hoa cương. Khi Trisa, cô con gái làm vườn, tới vào buổi sáng hôm sau, thì cô thấy Janine ngồi co ro trên nền nhà phòng khách trong cái áo ngủ còn ướt đầm của cô, đang than khóc với Laurence. Cái xác chết mà bằng cách nào đó cô đã lôi được vào trong nhà, và cái đầu đầm máu của anh được ôm ấp trong lòng cô. Trong lò sưởi nguội lạnh là một cái bàn cờ bị đốt cháy một nửa và những mảnh của một cái cốc vỡ nằm trong lò.

Janine nhìn lên một cách chậm chạp khi Trisa bước vào.

- Anh ấy đã không yêu tôi - Cô nói với một giọng khản đặc khiến cho Trisa khó có thể hiểu được cô muốn nói gì. Không bao giờ anh ấy lo cho tôi một chút nào. Không bao giờ anh ấy lo cho bất cứ một người đàn bà nào. Anh ấy chỉ muốn chém giết, muốn chém giết!

Đó là câu nói có mạch lạc cuối cùng mà cô đã nói.

HẾT

Nguồn: HanAn

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 30/10/2009 8:42:10 CH